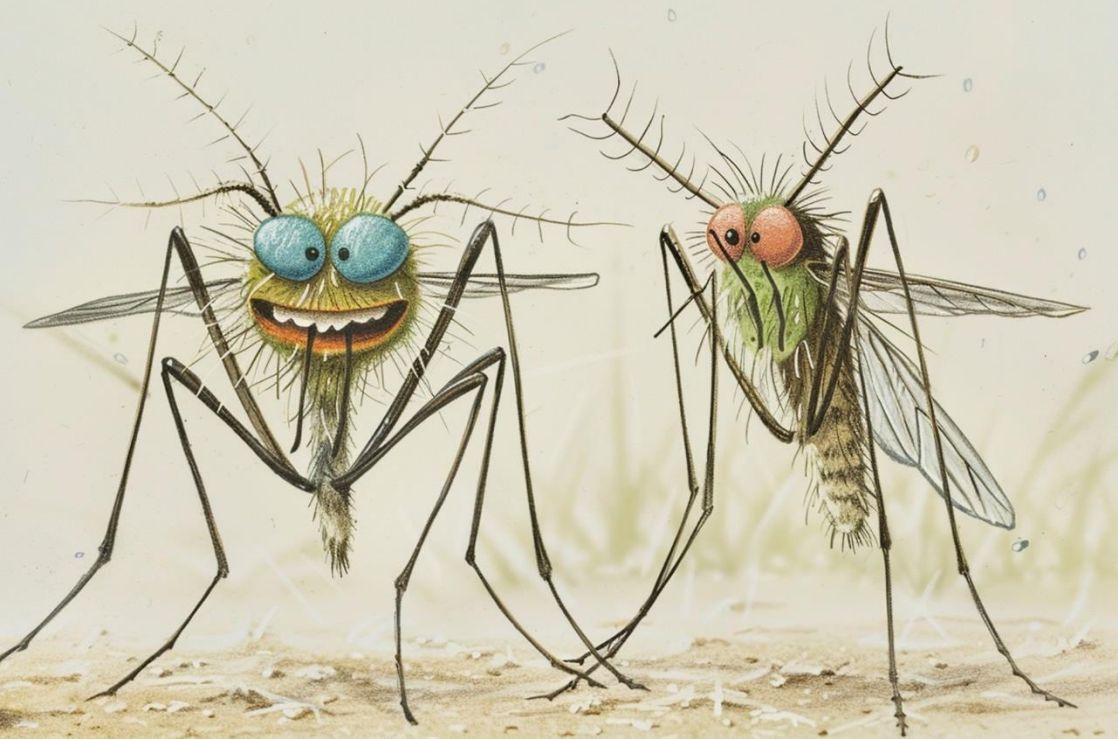

RÝMO-VTIPY

Lidové vtipy v poetickém
zveršovaném kabátku

RÝMO – VTIPY

Lidové vtipy v poetickém
zveršovaném kabátku

Vladimír ČADA

ŠKOLNÍ

Časování

„Co neseš, Pepo ze školy?
Známky, poznámky, úkoly?“

„Ptala se nás třídní dneska:
„Když teď řeknu, že jsem hezká,
jaký je to čas?“

Přihlásil se Franta Ras
a má za to pětku v žákuli.
Řekl, že hodně minulý.“

„Taky úklid si žádá věda,“
řekla manželka Archimeda...

Těleso ponořené do kapaliny,
(to je zákon ženou psaný)
by nemělo být taky líný
utřít vodu kolem vany!

Hanka je šolačka čilá,
zadání hned pochopila.

„Proberem látku včerejší,
věta hlavní a vedlejší.

No tak třeba tady Hanka.“

„Hlavní je, co řekne mamka
a co táta, je vedlejší.“

Pralesem zpráva nese se,
noví sloni jsou v pralese

Stalo se to v létě loni,
do pralesa přišli sloni.
Ona první, on šel po ní.
Zeptala se kobra bobra,
jestli je to zpráva dobrá.

Jedno písmenko moc není,
ale význam hodně mění

Učte se děvčata pravopisu.
Když napíšete do dopisu,
svému drahému milému:
„Miláčku, toužím po přepichu“,
vyplyne z toho každému,
že toužíte po dalším hříchu.

Franta se ptal, jak se dočtem,
už před naším letopočtem

Je prosinec, v době kamenné.
Rodina sedí u ohniště.
Budou tu sedět i příště.
Máma má nohy studené.

„Tatínku. Kdy přijde Ježíšek?“
zeptal se malý František.
„No, to nebude tak hned.
Za dvacet pět tisíc let.“

Co se stalo teďka právě u rybníčka v nízké trávě?

U rybníčka v nízké trávě,

řekla malá žabka žábě.

„Mami, jak si povídala,

že mi brášku přines čáp

si pamatuju dodnes.

Tak dneska ho zas odnes.“

Představte si trable velký jediný paní učitelky

„Vím, že jsi holčička velká,
říká paní učitelka.

„Ale ať nemusíš sama,
pomůžu ti s botičkami.
Nejdřív jedna, potom druhá.“

Obě dvě jdou pěkně ztuha.
Potom řekla unaveně:
„Vždyť je máme obráceně.
Musíme, Aničko znova,
nevzdává to Nováková.

„Nejdřív jedna, potom druhá.“
A jdou pořád pěkně ztuha.
Pak zaznělo z úst Aničky:
„To nejsou moje botičky.“

„No, jestli nepatří tobě,
tak zase sundáme obě.“
„Mám je po sestřičce Zoje,
teďka už jsou vlastně moje.“

„Tak musíme zase znova.“

Učitelka váží slova.

„Nejdřív jedna, potom druhá.“

Botičky jdou pořád ztuha.

Ještě, že už je ten pátek.

„Já ti zajdu pro kabátek.

A kdepak máš rukavičky?“

„Přeci v botách, jako vždycky.“